BIKETRIAL REVUE

MAGAZÍN ZE SVĚTA BIKETRIALU A CYKLOTRIALU | ČÍSLO 37 | ŘÍJEN 2016

ÚVODNÍK

Dětí, které se věnují trialu na kolech, v posledních letech přibývá. Když srovnáme jejich letošní počty v domácím biketrialovém seriálu s rokem 2011, tak v nejmladší věkové skupině 6-9 let je jich dvojnásobné množství, ve věku 10-12 let o polovinu více, ale ve věku 13-15 let je to už jen stejný počet jezdců jako před pěti lety. Zcela opačný trend než u dětí je pak bohužel vidět u jezdců starších. Další analýzu statistik odložme až po sezoně, i bez ní je ale jasné, že je potřeba tuhle mladou vlnu chytit a nespadnout z ní. Třetina jezdců z celé republiky je dnes soustředěna v pouhých třech klubech – Veselí nad Moravou, Kyjově a Blansku. Nejen ony, ale i my ostatní se musíme snažit dělat trial tak, aby jezdce nepřestal po pár letech bavit. Zvládneme to?

RJ

Janine Jungfels, Val di Sole (foto Leo Zhukov)

V KOLIKA LETECH ZAČÍT S TRIALEM?

Při pohledu na ten početný houf šesti až osmiletých dětí, s nimiž se potkáváme na trialových kempech nebo na závodech, se nelze ubránit pochybnostem: nejsou tihleti caparti přeci jen ještě příliš mladí na to, aby se věnovali sportu a závodům? Neměli by si raději jít jen tak hrát ven s kamarády a vrátit se do klubu až za rok, za dva? A oni sami tyhle myšlenky vzápětí podpoří tím, že jejich kola najdete ležet tam, kde jim právě vypadla z ruky. Jezdce teprve po chvíli hledání objevíte třeba někde u potoka, jak házou kamínky do vody. Velmi podobně to dopadá i na závodech. Startovní listina kategorie promesa (respektive hobby růžová) je sice plná jmen, přitom ale těch, kdo skutečně chtějí závodit, tu možná najdeme více mezi rodiči než mezi dětmi.

Při náborech do olomouckého klubu uvádíme jako spodní věkovou hranici 6 let. Je to správné číslo? Trenér mládeže Jan Taussig k tomu na své webové stránce www.sportvital.cz uvádí: „Mnoho rodičů přemýšlí, zda už nastala ta správná doba zapojit své dítě do nějaké sportovní aktivity. Mám tím na mysli organizovanou činnost ve sportovních klubech. Především je třeba zdůraznit, že neexistuje zázračné pravidlo, kdy je ten správný čas, protože mezi dětmi jsou značné individuální rozdíly. Rodiče mohou sami odhadnout, zda je dítě fyzicky a emočně připravené na zápis do sportovního klubu. Organizovaný trénink klade na děti nové nároky, které často ještě nedokážou zvládnout.“ Jako pomůcku při posouzení, zda už dítě do organizovaného sportu zapojit, nabízí Taussig rodičům tyto jednoduché otázky:

- Je dítě ochotné pravidelně navštěvovat tréninky?
- Je dostatečně zralé, aby pochopilo pravidla sportu?
- Je připravené podřídit se zájmům kolektivu před svými osobními?
- Dokáže přijímat informace a udržet disciplínu s někým jiným, než s vámi?
- Dokáže skloubit školní povinnosti s pravidelným tréninkem?

(dokončení na straně 4) »

Youth Games Blansko přilákaly rekordní počet jezdců

Petr Mokrý, AMK Hamry n/S, kategorie minime

NA SKOK K PROTINOŽCŮM

Příští mistrovství světa v trialu UCI se bude konat 5. - 10. září 2017 v australském Cairnsu. Průměrný Evropan ví o Austrálii pouze to, že je na opačné straně zeměkoule a že tam žijí klokani a Janine Jungfels. Pojďme si tyto znalosti trochu rozšířit, alespoň tedy co se trialu týče – pokud se chcete dozvědět více o těch klokanech, didgeridoo nebo aboriginských malbách, což jsou všechno také velmi zajímavá témata, tak si bohužel musíte vzít do ruky nějaký jiný časopis.

Austrálie má rozlohu asi jako ¾ Evropy, ale žije zde jen 23 milionů obyvatel oproti evropským 743 milionům. Většinu území totiž zabírají pouště a nežije tu prakticky nikdo (jasně, kromě těch klokanů), všechna velká města jsou soustředěna především na východním pobřeží ve svazových státech Queensland, Nový Jižní Wales a Viktorie.

Nijak proto nepřekvapí, že i nepočetná trialová komunita je soustředěna právě zde. Funguje tu pár klubů a jezdí se zde několik místních seriálů – a nesmí nás překvapit ani to, že některé startují právě teď, v říjnu, zatímco série z července a srpna se jmenovala „Winter Wheelies“. V Austrálii totiž zima právě skončila a začíná jaro.

O tom, že australský trial doma skutečně patří mezi skromné sporty, svědčí pouhých 23 jmen na výsledkové listině letošního národního šampionátu, ale, přiznejme si, české cyklotrialové mistrovství republiky je na tom dosti podobně. Shodná je i snaha tento stav změnit a přilákat k UCI trialu nové závodníky. Zatímco u nás to zkoušíme pomocí seriálu Youth Games, v australském Brisbane se mohli zájemci přihlásit během velikonočních prázdnin na juniorské tréninkové lekce vedené mistryní světa Janine Jungfels. Otevřeny byly pro jezdce ve věku 8 – 16 let za cenu „pouhé dva dolary“.

Právě Janine Jungfels je prakticky jedinou viditelnou tváří australského trialu. Loňská světová šampionka UCI i BIU sice letos titul neobhájila, ve Val di Sole skončila na druhém místě, pro vítězství si ale přijela na finálový závod Světového poháru do Antverp. V celkovém hodnocení skončila až na sedmém místě – výlety do Evropy, jak zmiňuje i v následujícím článku, nejsou levnou záležitostí a tak se účastní jen pár soutěží v roce. «

JANINE JUNGFELS: ÚSPĚCHY A PÁDY

Sezonu 2016 rekapituluje Janine na svých webových stránkách www.janinejungfels.com a je to zajímavé čtení, přinášející pohled na sezonu očima závodníka. Dozvíte se, jaké to je cestovat na závody přes půl světa nebo jak důležitá je i pro vrcholové sportovce první sekce každého závodu.

„Je to stále stejná stará story. Žiju na velkém ostrově na opačné straně planety, takže dostat se do Evropy na soutěže světového poháru a na světový šampionát je pokaždé nákladná záležitost. Na začátku roku jsem si to prostě nemohla dovolit a první tři světáky jsem vynechala. Takže mou první zastávkou bylo až čtvrté kolo světového poháru v Albertville. Francie. Jo! Byla jsem nadšená. Před cestou do Evropy jsem měla odjeté pouze dvě soutěže v Austrálii a necítila jsem se nějak zvlášť připravená. Přesto jsem měla ze semifinále dobrý pocit a postoupila jsem z prvního místa. Bylo to mé první letošní finále, takže jsem byla na nedělní jízdu docela natěšená. Z pěti finálových sekcí byly první tři, jak to říct slušně, docela šok. Nervy a váhavá jízda byly příčinou technických chyb, které vyústily ve dvě 5 a jednu 3. Naštěstí mě můj »šerpa« Carles *(Diaz, bývalý jezdec, doprovází kromě Janine na závodech také Abela Mustielese, poznámka překladatele)* odtáhl bokem a přivedl mě k rozumu dřív, než jsem nastoupila na poslední dvě sekce. Podařilo se mi najít ztracené soustředění a zajet poslední dvě sekce čistě, ale už to bylo příliš málo a příliš pozdě. Obsadila jsem třetí pozici za Tatianou a Ninou“. *Soutěž v Albertville dokončila Janine s 13 TB, Tatiana Janíčková měla 12 TB, Nina Reichenbach 8 TB. Janine Jungfels po závodě v Evropě zůstala – o necelých čtrnáct dní později navazoval světový šampionát ve Val di Sole v Itálii.*

„Rozloučili jsme se se Sponge Bobem *(jedním z vizuálních motivů soutěže v Albertville, pozn. překl.)* a zamířili na další naši zastávku – mistrovství světa! Přijela jsem 4 dny před startem, abych se usadila a mohla si snad 20 krát projít sekce ☺ Jméno Val di Sole neboli údolí slunce bylo dost zavádějící, protože dva ze čtyř dnů propršely. Typické počasí na mistrovství světa! Překvapivě ale během soutěžních dnů bylo slunečno a sucho – halelujá! Formát mistrovství světa mám ráda – semifinále 5 sekcí na 3 kola, finále 5 sekcí na 2 kola. Podle mě je finále na světovém poháru moc krátké, jen 5 sekcí na jedno kolo – to pak skončí dřív, než vůbec stihne začít.

V semifinále jsem strašně bojovala s rukama. Myslím, že to bylo hlavně z nervů, nicméně předloktí ztuhla a na konci sekce jsem už ztrácela kontrolu nad brzdami. A tu v trialu potřebujete, takže to byl tak trošku problém. Kromě toho jsem měla šílenou hromadu trestných bodů! Postoupila jsem z druhého místa s 21 TB, z toho 12 bylo kvůli nestíhání času na sekci a Nina dojela jen s 9 body. V Albertville jsem měla problémy se zbrklostí, když jsem chtěla jet sekci svižně a v tempu, byly z toho dvě pětky. V Itálii jsem udělala přesný opak a na všechno se pro změnu strašně dlouho chystala. No, nicméně pořád to znamenalo postup s jediným hendikepovým bodem, takže jsem byla spokojená. Pro finálový start jsem ale potřebovala najít zlatou střední cestu.“ *Účast ve finále Janine pořád nebere jako samozřejmost. Je to odměna za celoroční přípravu, dostat se mezi těch pouhých šest vybraných závodnic, které mají privilegium bojovat o titul. Být ve finále je prostě* cool*.*

„Jenže krátké finále tohoto dlouhého příběhu neprobíhalo tak dobře, jako minulý rok“, *pokračuje Janine ve vyprávění na svém webu.* „První sekce byla pohroma. Na druhé brance byl poměrně jednoduchý náskok do zadního kola. Při prvním pokusu jsem byla moc zakloněná a musela jsem odskočit zpět na zem a zkusit to znovu. Říkala jsem si – nesmím se tu zadrbat moc dlouho, protože mi bude chybět čas na zbytek sekce. No jasně, takhle přemýšlet bylo špatně, uspěchala jsem to a skončilo to pětkou. Od té chvíle jsem už zbytek finále byla stále ve ztrátě za Ninou. Zkoušela jsem někde nahnat ztracené body, ale nebylo moc kde.

Na předposlední sekci druhého kola, kde si každý šlapal na obtížné šikmé kládě, mi Carles řekl, že musím jet za nulu, pokud si chci udržet aspoň malou šanci na obhajobu titulu. Mysleli jsme si totiž, že Nina jela předchozí sekci za 1 TB, přitom ve skutečnosti měla 2 TB - bylo to špatně zapsané a opravili to až chvíli poté, co jsem vjela do sekce. Musela jsem proto jít do rizika a to nezafungovalo. Zkoušela jsem to vyskočit do zadního, ale byla jsem nízko a zadní kolo mi sklouzlo za šipku – 5 bodů. A hotovo, jsi definitivně přede mnou, Zrzko. Abych byla upřímná, tak to bolí, přijít o duhový trikot. To, kvůli čemu celý rok tvrdě dřete. Nina ale zajela v Itálii líp než já, smekám před ní a letošní titul patří jí."

*Janine Jungfels skončila na druhém místě a čekala ji 16 hodinová cesta z Itálie do Německa, aby chytila letadlo „*zpět do země Oz*", jak sama říká – což je hezká slovní hříčka, zkuste si vyslovit Austrálii jako „óztrélija" a už víte, kde bydlí čaroděj ze Země Oz. Během cesty si znovu a znovu přemílala v hlavě právě ukončenou soutěž, a čím víc o tom přemýšlela, tím větší dostávala chuť zůstat na finále světového poháru v Antverpách. Po příjezdu do Německa poslala pár mailů do práce, pár na australský mountain-bikový svaz, jestli by to nebylo možné – a ono bylo. Bomba! Ano, takto jednoduché je prodloužit si dovolenou, když jste úspěšná reprezentantka. Takže Janine posunula rezervaci odletu o tři týdny dál a hurá do Antwerp.*

„Tohle je pro mě na ježdění hodně speciální místo z několika důvodů – pár mých příbuzných žije jen dvě hodinky cesty odtud, soutěž je pokaždé dobře zorganizovaná se skvělou atmosférou, město je bohaté na kulturu a prodávají tu belgické waffle! Organizátoři udělali letos opět obrovský kus práce, sekce vypadaly dobře pro diváky a pro jezdce byly zábavné. A nejen to. Kenny *(Belay, hlavní pořadatel, pozn. překl.)* zařídil vysílání živého streamu z celého finále – ženy, 20" a 26"! Hodně dobrá práce!

Na závody se přiletěla podívat moje maminka, teta a 86 letý děda, bylo to moc fajn mít takovou rodinnou podporu. Semifinále se mi opravdu zadařilo, nastupovala jsem do něj s cílem jet uvolněná, pobavit se (a nemít žádnou kouli, to je taky důležité). Bylo tam pár nepřesností, ale nikdy neskončily pětkou a to mi zajistilo první místo v kvalifikaci. A jsme zpět ve finále!

Finálový den vypadal dobře – sucho, slunečno. Když jsem se ale začala chystat a rozcvičovat, přivalily se šedé mraky, na konci 26" začalo pršet a vydrželo to i na první skupinu žen. Naštěstí déšť přestal před startem naší skupiny, ale všechno zůstávalo mokré, hlavně klády na sekci číslo 1. Na většině z nich bylo naštěstí kuřecí pletivo *(všimněte si kulturního a jazykového rozdílu: u nás máme pletivo králičí, v Austrálii přemnožené králíky nechávají volně a do klece zavírají kuřata, poznámka překladatele)*, takže moc neklouzaly, ale věděla jsem, že kdybych první sekci dojela za 0 nebo 1 bod, byla bych o. k. Přes počáteční obavy jsem sekci zajela zcela čistě. Moje nervy se usadily, obávaná „první sekce" byla za mnou. Cítila jsem se na kole vážně dobře a namotivovaně. Když jsem nastupovala na start čtvrté sekce, měla jsem stále pouze 2 TB celkem. Čtverku jsem dojela se 2 TB, Nina byla na 9 TB a já věděla, že už jsem vyhrála. Bylo to mé třetí vítězství v Antverpách za sebou, byla jsem strašně šťastná! Poslední, co ještě zbývalo, bylo užít si závěrečnou kamennou sekci, kterou jsem dojela… čistě. To byl perfektní závěr mého letošního výletu do Evropy." «

(přeloženo z www.janinejungfels.com)

Janine Jungfels alias J9, 28 let, Brisbane, Queensland (AUS)

Na trialovém kole začala jezdit v roce 2005, na mezinárodních soutěžích se objevila poprvé o čtyři roky později. Na mistrovství světa v Canberře skončila při tomto svém debutu čtvrtá. Od té doby stála patnáctkrát na stupních vítězů závodů Světového poháru, z toho 5 krát jako vítězka.

V roce 2015 se svým vítězstvím na MS v Andoře zapsala do historie jako první australská světová šampionka v UCI trialu.

Janine si udělala jméno jako jediná australská závodnice, která doma závodí s muži. V letech 2011, 2013 a 2015 získala národní titul v kategorii expert. Kromě trialu se věnuje MTB, motokrosu, boulderingu a wakeboardingu. Vystudovala environmentální vědy a její oblíbené jídlo je kuře se zeleninou a těstovinami.

VÝSLEDKOVÝ SERVIS

Cyklotrialové hry mládeže2016 - pořadí před posledním závodem v Havířově: **promesa** 1. Kolář (103) 2. Králík (83) 3. Mudrychová (79) 4. Vaněčková (69) 5. Ehrmann (42) | **poussin** 1. Sehnal (120) 2. Kalaš (87) 3. Mudrychová (60) 4. Ženatý (58) 5. Pečínka (40) | **benjamin** 1. Sabáček (114) 2. Damborský (88) 3. Kalaš (67) 4. Vymětal (60) 5. Vepřek (58) | **minime** 1. Vepřek (120) 2. Mokrý (91) | **girls** 1. Pečínková (120) 2. Pecháčková (91) 3. Antlová (64) 4. Hříbková (62) | **cadet** 1. Pochtiol (120) 2-3. Kosík (24), Šiller (24)

MČR/PČR/PČMF v biketrialu 2016 – pořadí před posledním závodem na brněnském Sport Life: **elite** 1. Kolář (120) 2. Kakáč (118) 3. Štěpánek (99) 4. Brambora (92) 5. Křiva (85) | **junior** 1. Pochtiol (151) 2. Janka (145) 3. Pavlík (97) 4. Kočička (86) 5. Kosík (35) | **senior** 1. Rössler (129) 2. Kříž (116) 3. Zedek (94) 4. Kašpar (49) 5. Šmíd (46) | **femine** 1. Pečínková (140) 2. Hříbková (126) 3. Antlová (118) 4. Pecháčková (110) | **minime** 1. Krúpčik (146) 2. Mokrý (127) 3. Vepřek (109) 4. Kůřil (82) 5. Šiller (63) | **benjamin** 1. Sabáček (144) 2. Vymětal (122) 3. Damborský (118) 4. Kalaš (110) 5. Hříbek (100) | **poussin** 1. Sehnal (152) 2. Kalaš (126) 3. Ženatý (97) 4. Pečínka (96) 5. Sehnal (88) | **hobby modrá** 1. Křivová (109) 2. Koloc (108) 3. Jandásek (103) | **hobby zelená** 1. Buriánek (121) 2. Klimek (108) 3. Gál (95) | **hobby bílá** 1. Daněk (134) 2. Mudrychová (113) 3. Maulis (104) | **hobby růžová** 1. Mudrychová (137) 2. Kolář (116) 3. Houšť (110)

KALENDÁŘ NEJBLIŽŠÍCH AKCÍ

16. 10. 2016 Cyklotrialové hry mládeže, Havířov
5. - 6. 11. 2016 MČR/PČR v biketrialu #9, Brno Sport Life
12. 11. 2016 Fechtl cup a zakončení, Hamry nad Sázavou
26. 11. 2016 Slavnostní vyhlášení cyklotrialové sezony, Olomouc

nominal
radíme se s přírodou...

MONTY PŘEDSTAVILA MODELY PRO ROK 2017

Na španělském veletrhu Unibike na konci září představila firma Monty v plné parádě a s velkým úspěchem modely pro příští rok. Novinky nachystali v celém výrobním sortimentu, který kromě trialových kol (kvůli kterým byla firma před třemi desetiletími založena) zahrnuje také BMX, MTB, městská kola, ale i elektrokola nebo tříkolky pro seniory. Těm se ale tento magazín zatím příliš nevěnuje, takže naši pozornost věnujeme novinkám Monty na poli trialu.

Modelová řada 2017 je postavená na novém hliníkovém trubkovém rámu s výrazně tvarovanými profily a typickým „hrbem“, odkazujícím na legendární Monty Kamel. Proč ustoupila od úspěšného hliníkového monobloku, tvarově kopírujícího karbonový rám modelu M5, firma neuvádí. Na trh přijdou tři modely – Monty 218, 219 a 220. Rám bude u všech shodný, lišit se budou výbavou. Zákazník tak může začít na levnější variantě a postupně své kolo modernizovat, až dosáhne úrovně špičkového modelu této řady. Model 218 je opravdu low-end, nízké ceně je podřízeno vše od lankových V-brzd po chybějící napínák řetězu, napínání je řešeno jen dotažením matic zadního náboje. Oproti tomu na nejvyšším modelu 220 (toto označení je provizorní, kolo čeká na své jméno, stejně jako už Monty pojmenovala oba modely pro BMX, jeden Phobos a druhý Deimos) najdeme již kotoučové brzdy – rám má patky jak pro kotouče, tak pro montáž Magura HS / V-brakes – a klasický šnekový napínák. Volba této čtvrt století staré technologie napínání řetězu je trochu diskutabilní.

Velkým překvapením bylo představení modelu Monty 226. Po letech se tak vrací do nabídky dvaceti šesti palcové kolo. Rám je ve stejném designu jako nová řada, kolo je osazeno ráfkovými brzdami. K vidění byl zatím ale jen prototyp.

Bližší technické podrobnosti o nových modelech zatím nejsou k dispozici. V nabídce Monty samozřejmě zůstávají oba top modely, progresivní celokarbonová Monty M5 a také její hliníkový „bráška“ Monty 221 ProRace. «

Monty 220

Monty 226

V KOLIKA LETECH ZAČÍT S TRIALEM?

» (dokončení ze strany 1) „Pro děti je snadné říct ano každé nové zajímavé aktivitě“, dodává ještě Jan Taussig a varuje: „Musí si ale uvědomit, že pravidelnost znamená chodit na trénink i když se mu zrovna nechce, je unavené, rozladěné, nemá rádo trenéra nebo prohrává. Povzbuďte děti ke sportovním aktivitám, ale mějte na paměti, jaký to má vliv na celou rodinu. Můžete si nechat poradit, ale konečná rozhodnutí musíte jako rodiče udělat sami. Většina expertů nedoporučuje začínat s organizovaným tréninkem před osmým rokem.“

Tak, a máme to. Šest let je málo! ☹ Naštěstí trenér Taussig pokračuje: „Nároky různých sportů jsou ale velmi odlišné. Sporty jako tenis, kopaná, lední hokej je možné začínat ve věku 5-6 let, s jinými, jako basketbal, golf, volejbal, zápas je vhodné začínat později. Jeden z nepříjemných následků předčasné specializace je jev, který nazýváme tzv. »vyhoření« (burn out). Statistika nám říká, že děti přestávají navštěvovat organizovaný trénink v průměru ve 13 letech. Průměrná »životnost« mladého sportovce v juniorském věku je od 6 do 8 let. Zahájí-li dítě aktivní činnost ve sportu náročném na fyzickou a psychickou odolnost v 6 letech, tak jeho »kariéra« je u konce ve 12, možná ve 14 letech.“

Ačkoliv citovaný autor mluví v obecné rovině a profesně se věnuje tenisu, tak jím uváděná čísla přesně odpovídají statistikám počtu českých biketrialových jezdců v jednotlivých věkových kategoriích. Za pravdu mu dává i nejmenovaný úspěšný juniorský biketrialista: „Závody jsou pořád stejné a už mě nebaví. Je to pořád dokola. Chtělo by to nějakou změnu, prostě se kolem bavit.“ Udělat trial zábavný jak pro ty nejmenší, tak pro velké, to je jeden z úkolů, nad kterým můžeme přemýšlet během zimní závodní pauzy. «

Biketrialová revue, číslo 37 Vydal Biketrial klub Olomouc, Budovcova 3, 779 00 Bystrovany, IČ 750 95 581 v říjnu 2016 jako propagační materiál. Dotazy, příspěvky, náměty posílejte na adresu klub@biketrial-olomouc.cz. Telefonický kontakt: +420 721 048 805. Jakékoliv reprodukce textů nebo fotografií jsou možné jen se svolením autorů. Více informací najdete na www.biketrial-olomouc.cz.

Olomoucký kraj OLOMOUC UAMK dům dětí a mládeže olomouc STAVES